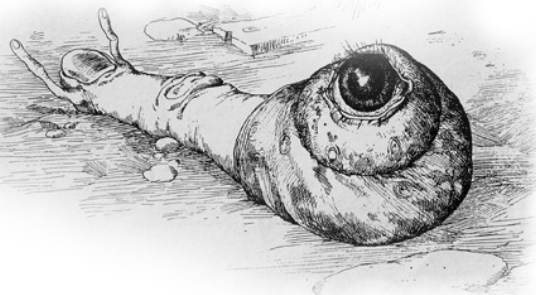

ע' קווי רית

גיליון 28, 23 במרץ 2010

קורי היים

1971-2010

מיניות בעיר הגדולה / מנדי מרק

(Sexuality in the city / Mandy Merck)

מאמר זה התגלגל לידי בקורס "נואשות או נועזות" של הד"ר רוני הלפרן, לצערי נשמט שם המתרגמת. כל היודע דבר וכיוב'

NEW LINE CINEMA HBO ROADSHOW FILMS

השאלה שפותחת את מאמרה של מנדי מרק היא: **אם לסדרת טלביזיה יכול היה להיות מין, במובן של זהות מינית או נטייה מינית, מה היה מינה של "סקס והעיר"? התשובה המתבקשת היא: הטרוסקסואלית, לפחות בהתחשב בכמות של המפגשים מהסוג הזה. הסדרה אכן התחילה כהטרוסקסואלית, עם נשים וגברים. היא מתבססת על הטורים השבועיים של Candace Bushnell בעיתון ה- New York Observer בין 1994-1996 שהפכו אחר כך לספר אשר פורסם לראשונה ב-1996.**

יחד עם זאת, על אף שהספר כולל את הדמות של קארי וחברתיה (גם אם בשינויים קלים מהסדרה), הטורים אשר בושנל פרסמה הם בעיקר על גברים: גברים מצליחים ממנהטן והיחסים האנטגוניסטיים העמוקים שלהם עם נשים. בספר, מערכת היחסים של קארי עם ביג היא ספור האהבה אשר מחבר את הטורים. הדמות של ביג מבוססת על עורך ניו יורקי אשר יצא עם בושנל בעבר. העליונות שלו בכסף, כוח וגיל הינה הגרסה הרומנטית של היחס בין המינים בעיר. גם אם הנשים של בושנל הן עצמאיות, נוסעות, מבלות, משלמות מיסים וקונות נעליים ב-\$400, בני הזוג שלהן הם עשירים יותר. הטורים שבושנל כתבה המשיכו לסמל את התלות של נשים עירוניות אשר עבורן נישואין לגבר עשיר עדיין מהווה את הסיכוי הטוב ביותר לביטחון כלכלי ורגשי.

מרק מזכירה מושג של פוקו – heterotopias שבניגוד ל – utopia הוא מקום ריאלי בו מיוצגים מרכיבים של התרבות. היא אומרת שמנהטן של בושנל הינה heterodystopia: גיהנום הטרוסקסואלי בו גברים נשים מנסים להשיג ו לדחות אחד את השני עד שהם מתבססים בנישואין גרועים, אדישות של רווקים או במקרה של נשים – חוזרות לגור עם האימא. זו הסיבה שהמספרת אצל בושנל מציגה את התיאוריה על פיה: המקום היחיד בו אפשר למצוא אהבה ורומנטיקה בניו יורק זה בקהילה ההומוסקסואלית. בסדרה הדמות של ההומוסקסואל מופיעה דרך סטנפורד בלאצ', תסריטאי גיי "אשר מעדיף גברים שהם סטרייטים", מה שהופך אותו למקבילה לנשים במנהטן. האדפטציה של הספר של בושנל לסדרת טלביזיה מיוחסת ליצירה של גברים הומוסקסואלים ולעובדה זו יש השלכות.

לטלביזיה בכבלים יש חופש מהלחץ של מפרסמים וגורמים אחרים, מה שאיפשר סיטואציות ודיאלוגים שונים מאשר בטורים של בושמל. דמויות ארבעת הנשים בסדרה שונות מהדמויות בספר אשר היו יותר דומות במידה מסוימת לסמנתה. במקום זאת יש את שרלוט הווספית השמרנית, מירנדה עם ההומור השנון וקארי עם הרדיפה שלה על עקבים גבוהים אחר אהבת אמת. הרביעייה היא קבוצת חברות קרובות אשר נפגשת לעתים קרובות ומתקשרות אחת לשנייה בתדירות גבוהה במיוחד. העניין המוצהר של הסדרה הוא בהשקפה של נשים רווקות בנושא מין, אך הסדרה גם מציעה פורטרט חיובי מאוד של חברות נשיות, אותה מערכת תמיכה הדדית שהייתה נושא של קומדיות טלביזיה בעבר. על פי הכתבת, כשבוחנים את הרצף של סיטקומים על נשים וההתייחסות שלהן לנושא הלבסי, נשאלת השאלה האם סדרה עכשווית העוסקת בחיים הארוטיים והחברות הקרובה של ארבע נשים רווקות בניו יורק יכולה להימלט מגורל לסבי?

אכן הנושא הלהט"בי עולה מוקדם בסדרה. בפרק bay of married pigs (1:3) זוג הומוסקסואלים מציע לקארי לתרום ביצית כדי שהם יוכלו להוליד ילד. באותו פרק, מירנדה קובעת דייט עם "סיד" אשר מתברר כאישה, איתה היא מגיעה לארוחת ערב אצל הבוס שלה, אשר אשתו מאוד רוצה לכלול זוג לסבי בין אורחיה. בפרק הזה, מירנדה, הלבושה בחליפה, מנשקת את סיד במעלית ומצהירה על עצמה: "סטרייט, ללא ספק סטרייט". קארי מציינת באותו פרק עמדה בנוגע להומוסקסואליות, בהתייחסות שלה באותו פרק ל"פגישה עיוורת" שלה עם שמלה של DKNY, היא אומרת: את יודעת שזה לא יתאים לך, אך היא שם, אז את מנסה בכל זאת".

בפרק אחר, three's a crowd (1:8) הנושא עולה שוב כשרלוט מודיעה שהחבר שלה, ג'ק, מעוניין שהם יקיימו יחסים יחד עם עוד בחורה, מה שמירנדה מכנה: "תחבולה זולה לצפות בכך כלסבית ללילה אחד". בניגוד לספר, לא הופיע בסדרה דיון של גברים על ההתלהבות שלהם מסידור שכזה, אלא שיחה של ארבעת הבנות הדנות בהסתייגותן מהשתתפות בסידור שכזה, כשסמנתה, אשר בהמשך הסדרה מתגלה כהרפתקנית ביותר בנושאים הומוסקסואלים, מתוודה שהיא אכן גם התנסתה. מירנדה, באותו פרק, מדברת עם התרפיסט שלה על החשש מביטויים של תשוקה הומוסקסואלית, מנסה להתנסות, נענית להצעה של זוג המחפש שלישי, ולבסוף נוטשת אותם בבר.

בפרק the cheating curve (2:6) שרלוט מארחת בגלריה שלה אמנית לסבית והיא נסחפת על ידי חבורה של בנות לסביות למסעדות וברים חדשים לנשים. הפרק הזה מציג חבורה של לסביות כאלטיה עירונית הלבושה בשיק ושרלוט מפסיקה את מסעה עימן בפתאומיות כשנאמר לה: "if you are not going to eat pussy you are not a dyke"

בעונה שאחרי זה, שד הלסביות מופיע שוב בפרק boy, girl, boy, girl (3:4) שרלוט פוגשת בגלריה אמן אשר היא מסכימה לדגמן עבורו לבושה בלבוש גברי ועם שפם. הזהות הגברית החדשה הזו מביאה אותה להיות יותר יוזמת מינית. באותו פרק, קארי אשר מתמודדת עם חבר בסקסואל פוגשת את חבריו במסיבה בה היא מתנסה בנשיקה עם אישה בעקבות משחק "אמת או חובה". קארי עוזבת את המסיבה ואת מערכת היחסים. מבטה המבועת של קארי בעת הנשיקה מדגיש את היחס של הסדרה להומואירוטיות נשית. רק בעונה הרביעית סקס והעיר הולכת "על כל הקופה" עם הנושא של יחסים לסביים וכשזה קורה, סמנתה היא זו ש"עושה את העבודה".

אצל שרלוט, הניסיונות ההומוסקסואליים שלה מוכתבים על ידי שמרנותה. אצל קארי, על ידי הזהות ההטרסקסואלית הקונבנציונלית שלה כדמות המרכזית בסדרה, למירנדה, שהייתה מועמדת צפויה בגלל הגובה שלה, הלבוש שלה ואפיוניה – הסדרה לא נותנת הזדמנות. ההיפך הוא הנכון: אחרי שההטרסקסואליות שלה מבוססת בעונה הראשונה, ניתנת לה ההזדמנות לשחק את הבוצ'ית עם סטיב, הנחמד, הקטן והעני.

יחד עם זאת, האינטימיות של רביעיית הבנות, החלוקה לזוגות בתוך החבורה והאווירה הטעונה מינית של הדיונים שלהן מרעיפה אנרגיה הומוסקסואלית שלא ניתן להתכחש אליה. לסיטקום שמנסה להיות בעניינים בלי לאבד חלק מהקהל, הפשרה היא דרך השימוש המיוחד בדמותה של סמנתה. **סמנתה**, אשר מגדירה את עצמה באחד הפרקים כ- **trisexual** (כי היא מוכנה to try כל דבר) היא זו שחווה את היחסים הלסביים בסדרה. זה קורה לבסוף בפרק **defining moments** (4:3). גם הפעם זה מתחיל בגלריה של שרלוט (שמשום מה זה נראית לכותבים כמקום היחיד שאפשר לפגוש בו נשים לסביות). הלסביות הינה אמנית לסבית בשם מריה (סוניה ברגה הברזילאית) אשר מדגישה את הניגוד הקלאסי בין בלונד – ברונט המשמש לעתים קרובות כדי לסמן הבדלים מיניים בלתי נראים. הלסביות האמיתית היא האישה הכהה אשר שונתה מודגשת גם בצבע עורה ובמבטא שלה.

בפרק הבא: **what sex's got to do with it** (4:4) סמנתה מתנסה ביחסים לסביים עם מריה ומעוררת אי נוחות אצל חברותיה. הקומביניציה של הפרעות הקשב שלה וההטרסקסואליות של הסדרה מסיימת את הפרשה עם מריה. קים קארטל, המגלמת את דמותה של סמנתה, סיפרה שלדעתה, כל אחד חושב לעתים על איך זה לקיים יחסי מין עם בן אותו מין, אך אחרי האפיזודה הלסבית של הסדרה, סמנתה בטוחה שהיא אישה הטרסקסואלית. כשב- 2002 פורסם שמתוכננת סדרה על חבורה של בנות לסביות הגרות בלוס אנג'לס היה כבר בחור שזו נישה שסקס והעיר לא הצליחה למלא.

האדפטציה של הספר של בושנל לסדרת טלביזיה היא יצירתם של גברים הומוסקסואלים ולכן התיאור שלה כ"קמפית" אינו הפתעה. גברים הומוסקסואליים אינם שוליים בעולם האופנה/מדיה/יחסי צבור/אמנות של מנהטן ולכן מקומם כחברים, מתחרים, יועצים ומאהבים מזדמנים של ארבעת הגיבורות מרגיש אמין. זו הסיבה שהסדרה יכולה להחזיק דמות כמו סטנפורד בלאטש ועוד כמה דמויות הומוסקסואליות אקראיות כמפצי נעליים או מתכנני חתונות. יתרה מזאת, הרמזים וגונוי הדבור של הדיאלוג שלהם מאומצים לא פעם על ידי קרי, סמנתה ומירנדה. הפרק **the real me** (4:2) הוא קמפ קלאסי, במיוחד כשסטנפורד מדקלם בו כמה שורות מהקוסם מארץ עוץ.

מבחינה ויזואלית, התלבושות בסדרה מכפילות את האפקט הקמפי. קרי וסמנתה, עם עקביהן הגבוהים, התסרוקות הגדולות והצבעים הבהירים – גרמו למבקרים להשוות אותן לעתים עם טרנסווויסטים. סמנתה אפילו פוגשת באחד הפרקים באקס שלה שהפך בינתיים לדראג קווין בשם סמנתה, לכבודה. בפרק אחר, סמנתה עוברת דירה לאיזור ה- meat packing district מתעמתת ומתיידדת עם חבורה של זונות טרנסקסואליות שגרות לידה.

הרגישות ההומוסקסואלית שמחלחלת אל סקס והעיר היא מעבר לזהותם של היוצרים שלה. זו גם הדרך להתחבר אל שני המינים של הקהל שלה. **מה הסיבה שגברים סטרייטים ייהנו מהסדרה?** אין שום דבר פוליטי, מתקדם או משעשע בדרך בה נשים מדברות על גברים כאילו הם אביזרים מקולקלים. יחד עם זאת, דווח, למשל ש-40% מהצופים הבריטים הם גברים. אחד העיתונאים ציין שעל אף שגברים לא כל כך אוהבים לשמוע נשים שמשוות בגדלים של אברי מין גבריים ומחזיקות ויברטורים במגירות, הם מקבלים זאת כעובדת חיים, וההכרה שאובייקט מיני הוא גם יצור חי יותר מעוררת מינית מאשר מפחידה. במילים אחרות: להקשיב לגילויים המיניים של ארבע נשים מושכות הוא לא חוויה לא נעימה עבור גברים. בכל מקרה, גם אם הסדרה לא פונה לגברים סטרייטים, היא ללא ספק מדברת עליהם הרבה.

יש דרך נוספת בה הרגישות של סקס והעיר להומוסקסואלים תורמת להצלחתה: גברים שהם הומוסקסואלים הם החלוצים של סגנון חיים בו האתוס עבר מייצור (של מצרכים ושירותים) לצריכה (של מצרכים ושירותים), כולל סקס (שעשועים). גברים הומוסקסואלים לא מוטרדים כמו נשים מהריון או מבני משפחה שתלויים בהם, המיניות ההומוסקסואלית היא מודל לרומנים אשר אורכם לא ברור מאליו.

במחקר אחד נאמר שגברים הומוסקסואלים נמצאים בתווך בין שני תהליכי סוציאליזציה, אשר כל אחד מהם מוביל לסט ספציפי של ערכים: מצד אחד, הם גדלים כגברים ולכן מלמדים אותם להאמין בערכים של כוח, כיבוש והצהרה עצמית, ערכים אשר החברה האמריקאית נוטה להביע דרך כסף, כלומר: דרך השליטה של חלופה ערכית. עם זאת ובאותה עת, בגלל הרגשות שהם נאלצים להסתיר במשך שנים, לעתים כל חייהם, הם מפתחים רגישות מיוחדת, רצון לתקשורת, הערכה רבה לסולידריות ורכות אשר מקרבת אותם לתרבות נשית.

הגיבורות של סקס והעיר הולכות הביתה רק בכדי לישון, לקיים יחסי מין או להתקשר אחת לשנייה. מלבד הטיפוח האישי של ארבע הנשים, לא רואים בסדרה שום עבודת בית. עבודות הבית נכנסות רק בעונה חמש, אחרי הלידה של מירנדה. עד אז, הנשים רק עוברות מהרפתקה אירוטית אחת לשנייה. יש האומרים שבעצם הסדרה היא סיפורם של ארבעה גברים מתהוללים בניו יורק אך עם ארבע נשים בתפקידים הראשיים כי אפילו HBO הנועזת לא יכלה לתת לארבעה גברים לדסקס נושאים כמו מציצות. סקס והעיר הופכת את הנשים שלה לא לפרטנריות בפנטזיה, אלא למקבילים של גברים הומוסקסואלים בפנטזיות שלהם על עצמם. במקום ה"הם חיו ביחד באושר ועושר", הקהל מקבל את שחות הרכילות של הלילה לפני/אחרי בהן הבנת מדווחות על ההרפתקאות שלהן בפרוטרוט. מנדי מרק גורסת כי התוכן הוא סטרייטי – אך הצורה היא גאה.

אם נחזור לשאלה הפותחת את המאמר: **אם לסדרת טלביזיה יכול היה להיות מין, במובן של זהות מינית או נטייה מינית, מה היה מינה של "סקס והעיר"? התשובה "הטרוסקסואלית" אינה נראית עוד מתבקשת.**

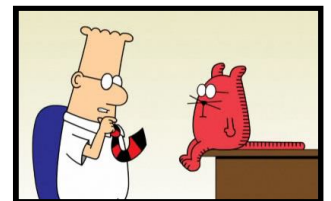

איורים: האריטר וסקוט אדאמס

צ' בר

D_tv25@hotmail.com

שאריות, האסבית האצונבת - ה'3'6.

